

A kaland
folytatódik...

LICIA TROISI

ÉGVILÁG

A KÉT HARCOSNŐ

LICIA TROISI
ÉGVILÁG
A KÉT HARCOSPÓ

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2011

A VIZEK TANÁCSÁNAK ÉVKÖNYVE

VIII. kötet, a Téli Csátától számított negyvenegyedik év

Tizenharmadik jelentés

Szerző: LONERIN ÉJFÖLDRŐL,

Folwar tanácsos tanítványa.

A Tanács legutóbbi ülésén született döntés értelmében ez év elején küldetésre indultam Éjfüldre, a Gyilkosok Szektája néven ismert szervezet székhelyére, oda, ahol legszentebb templomuk áll. Aramon, az utolsó kém feljegyzései arra engednek következtetni, hogy a Gyilkosok Testülete szövetséget kötött Dohorral, aki jelenleg Napföld királya, ám uralja Éjfüldet, Tűzföldet, a Sziklák és a Szelek Földjét is, ez utóbbiakat háborúval és cselszövésssel hódította meg, élükre pedig a saját embereit állította. A Dohor és a Szekta között fennálló egyezség pontos tartalma viszont nem ismert.

Hogy ellenségünk tervei után kutassak, bejutottam a Szekta székhelyére: én is olyan reményvesztett embernek adtam ki magam, mint akik időről időre betérnek a templomba, és istenükhöz – Thenaarhoz, vagy más nevén a Fekete Istenhez – könyörögnek, hogy meghallgassa a kívánságaikat. Akiiket a Szekta kiválaszt, Kérelmezőknek nevezik. Anélkül, hogy az általam elviselt szenvedéseket – amiért mint Kérelmezőt kiválasztottak – részletezném, pusztán annyit mondanék, hogy bejárásom nyílt a Szekta székhelyére, egy hatalmas, föld alatti építménybe, amelyet a beavatottak Háznak hívnak.

A Ház szerkezetéről szerzett ismereteim sajnos nem kielégítőek, mert egy Kérelmező nem mozoghat szabadon, ezért az éjszakai kalandozásaim színtere igencsak korlátozott volt, semhogy valamiféle értesülést szerezzek. A Gyilkosok szigorúan felügyelik a Kérelmezőket, és úgy bánnak velük, mint a rabszolgákkal, akik amúgy is csupán csak arra várnak, hogy elérkezzen az idő, amikor feláldozzák őket Thenaarnak.

Be kell vallanom, hogy a kutatásaim hosszú ideig semmiféle eredményt nem hoztak. Leszámítva azt az egyértelmű következtetést, hogy Dohor a maga javára akarja fordítani a Szekta beavatott orgyilkosainak tehetségét – akik az istenüket gyilkolással dicsőítik –, mást nem sikerült kiderítenem. Így volt ez egészen addig, amíg a sors vagy a véletlen úgy nem hozta, hogy nem remélt segítségbe botlottam.

Éppen a Ház fő termében, egy tágas barlangüregben bolyongtam, amelyet Thenaar félelmetes szobra és két hátborzongató, vérrel teli medence uralt, amikor egy beavatott, egy aprócska, tizenhét éves forma lány leleplezett – ő is azokon a helyeken settenkedett, ahol én nyomozni próbáltam.

Azon nyomban elkapott, és a szállására vitt. Itt aztán kifaggatott barangolásom indítékáról.

Rögtön megéreztem, hogy van benne valami különös, mert nem volt velem ellenséges, sőt inkább mintha az aggasztotta volna, hogy ő maga lepleződik le, mintha tiltott dolgot tett volna. Elismerem, hogy talán meggondolatlanul cselekedtem, de amikor Dubhe – ez a neve – megkérdezte tőlem, hogy ki vagyok és mit akarok, őszintén feleltem neki.

Mielőtt folytatnám – és főleg mert ismeretes számomra a Tanács bizalmatlansága a lánnyal szemben –, helyesnek tartom, hogy alaposabban kitérjek rá, ki is ő, és hogyan kötöttünk egyezséget azon az éjjelen.

Az ember kétféleképpen lehet a Testület tagja: vagy olyan Gyilkosoktól születik, akik már eleve a tagjai, vagy ha gyerekkorában gyilkosságot követ el. Ez utóbbiakat a Halál Gyermekének hívják. Dubhe közülük való.

Nem tudom pontosan, honnan jött, természeténél fogva – és teljesen érthető módon – tartózkodó, ha a múltjáról esik szó, de kétségkívül falusi lány. Kisgyermekként egy veszekedés során, akaratan kívül megölte egyik játszótársát. A falu közössége büntetésül száműzte őt. A bolyongásai során – amelynek részleteit nem ismerem – találkozott azzal az emberrel, aki gyilkolásra tanította, és akiről mindig nagy tisztelettel beszél. Egyszerűen csak Mesternek nevezi.

A kiképzése nyolcéves korában kezdődött. Vagyis olyan emberről van szó, akit gyilkolásra kényszerítettek, olyan valakiről, akit kizárólag gyilkolásra tanítottak, az eredeti bűnét megsokszorozva. Ezt csak azért meséltem el, hogy lássák, mennyire megalapozatlan a Tanács tartózkodása. De túlságosan eltértem a tárgytól.

Dubhe a Testület számára a Halál Gyermek, ezért nagyon hamar szemet vetnek rá. A Mester, mielőtt fellázadt és otthagya volna, a Szekta tagja volt, és úgy vélem, a Testület miatta kap a lány után. Dubhe időközben felhagy a gyilkolással, lopásból tartja fenn magát. Még egyszer kérem az olvasót, ne ítélje meg túl keményen annak a személynek a magatartását, akinek a Testület terveinek felfedezését köszönhetjük. Egy magányos lányról van szó, akinek nincs egyéb eszköze, hogy fenntartsa magát, csak az, amire a kiképzése során szert tett.

A Testület csalással teszi rá kezét Dubhéra. Az átok, amelyet nem sokkal korábban egy mérgezett tüvel fecskendeztek bele, egy lopás alkalmával lép működésbe. Ez az átok

nagyon alattomos természetű, és igencsak a Testület perverz lelkületére vall. Egy gonosz lényt keltett életre – Dubhe Szörnyetegnek hívja –, amely a lelkében lakik. Ez a lény időnként kitör, és borzasztó kegyetlen tettekre készíti a lányt. A Szörnyeteg tápláléka ugyanis nem más, mint a vér és a halál.

Sikerült elhitetniük Dubhéval, hogy egyedül a Testület ismeri az ellenszerét, és csak ők tudják megmenteni, ezért néhány hónappal ezelőtt kényszerítették, hogy a Gyilkosok seregéhez csatlakozzon. Bizonyos időközönként gyógyították be neki, hogy féken tartsák az átok tüneteit, azt mondták, ez a gyógyulás útja.

Vagyis nem a Testületben született és általa tévútra vezetett személy ő, hanem a Szekta egyik áldozata, akit akarata ellenére kényszerítettek a szolgálatára.

Elemztem az átkot, amelynek Dubhe az áldozata lett. Egyértelmű fizikai jele van: két ötszög, egy vörös és egy fekete, amelyek egy két egymásba fonódó – egy vörös és egy fekete – kígyó alkotta kört zárnak közre. Mint ahogy ismert, egyetlen átok sem hagy fizikai jelet, csak a pecsétek.

Amikor Dubhe megmutatta nekem a jelet, hála a mágia terén szerzett ismereteimnek, rögtön arra a következtetésre jutottam, hogy pecsétről van szó, és fájó szívvel elmondtam neki az igazságot: elmagyaráztam neki, hogy ezt a fajta varázslatot csak az a mágus tudja feltörni, aki megidézte, és hogy nem létezik olyan gyógyital, amely kikúrálhatná belőle, csupán olyan varázssitalok, amelyek a tüneteit féken tartják. Elmondtam neki, hogy a Testület egyszerűen becsapta őt.

Az egészségyünket Dubhe kétségbeesése szülte. Mindenki tudja, hogy a kevésbé tehetséges varázslók által megidézett pecsétek gyakran gyengék, és erősebb varázslattal fel lehet őket törni. Úgy hiszem, Dubhe pecsétje is ilyen, és megígér-

tem neki, hogy a Tanács elé vezetem, valamelyik varázslóhoz, aki képes ilyesmit végrehajtani. Ő pedig cserébe nyomozott helyettem.

Most befejezem ezt a hosszú kitérőt, és leírom mindazt, amit Dubhe felfedezett.

A Testület Astert – a Zsarnokot, aki a mi szeretett Égvilágunkat majdnem elpusztította – messiásként imádja, és a visszatérésére készül. Már megidézték a szellemét, amely jelenleg a Ház egyik titkos szobájában a mi világunk és a túlvilág között lebeg. Amire a rítus kivitelezéséhez még szükségük van, az egy test, amely a lelket befogadja. A Testület választása Nihal és Sennar gyermekére esett – a két hősére, akiknek negyven évvel ezelőtt sikerült véget vetniük a Zsarnok uralmának. A választás miértje érthető. Aster félvér volt, egy ember és egy félkobold gyermeke. Nihal és Sennar gyermeke is az, hiszen Nihal Égvilág utolsó félkoboldja, Sennar pedig egy egyszerű ember Tengerföldről.

Ennyit tudott meg Dubhe.

A Tanács mai ülése megvitatta a felfedezéseket, és meghozta a döntést. A küldetés kettős. Egyrésztől biztonságba kell helyezni Nihal és Sennar fiát. Ido gnóm, a Dohorral szembeni ellenállás vezetője a Tanács tudomására hozta, hogy az adott személy Égvilágon tartózkodik, a szüleinek ellentétben, akik évekkal ezelőtt átkeltek a Saar folyón, az Ismeretlen Föld irányába. Ido maga vállalta a feladatot, hogy felkutatja a fiatalembert és biztonságba helyezi.

A küldetés második felét rám és Dubhéra bízta. Sennar hatalmas mágus lévén biztosan ismeri a varázslat titkát, amely Astert életre hívhatja. Ezért én és Dubhe átkelünk a Saaron, hogy megkeressük. Dubhe úgy döntött, csatlakozik hozzánk abban a reményben, hogy Sennar talál majd rá

módot, hogy feltörje a pecsétjét. Biztos vagyok benne, hogy nagy segítségemre lesz. Sajnos a Szektából való szökésünk nem maradt észrevétlen, és a Gyilkosok már biztosan a nyomunkban járnak. Ki tudna bennünket a támadásuktól jobban megvédeni?

Ez minden. Az indulás napját holnapra tűzték ki. Ezeket az utolsó sorokat nyugtalansággal telve vetem papírra. A Saaron túlról még soha senki nem tért vissza, és az Ismeretlen Földről mindenki félelemmel beszél. Nem tudom, mi vár ránk, és azt sem tudom, hogy egyáltalán sikerül-e a folyón átkelnünk. A felfedező izgatottsága keveredik bennem az ismeretlentől való félelemmel. De a haláltól való félelemnél is erősebb az aggodalmam, hogy a küldetést nem sikerül véghezvinnem.

Mert a küldetés mindennél előbbre való, és a Szekta elpusztítása számomra a minden.

PROLÓGUS

AZ UTOLSÓ VENDÉG késő este távozott. Részeg volt, egy szolgának kellett kikísérnie. Sulana látta, amint a kertben imbolyognak. A férfi gajdolt valamit, valami pajzán nóta lehetett, de Sulana nem értette.

Kimerült. Kifacsarta az erőfeszítés, hogy komolynak, udvariasnak mutakozzon, és hogy mosolyogjon, mert ezt várják tőle. Nem így Dohor, akit immár – reggel óta – a férjének mondhat. Mintha erre született volna. A pap előtt kecsesen kézen fogta, majd egész nap vele maradt. Soha egyetlen oda nem illő szó, soha a fáradtságnak akárcsak a legcsekélyebb jele. Sulana csodálkozott. Honnan tudja mindig, hogy kinek mit mondjon? Ez olyan művészet, amelyet ő soha nem tanult. Ha nem így lenne, talán nem is ment volna férjhez.

A tanácsosai voltak a hangadók.

- A megfelelő korba lépett.
- Az emberek elégedetlenkednek.
- Kell egy király.

Hét éven keresztül ellenállt. Háborúban és békében sikeresen vezette országát, Napföldet, sikerült keresztülvinnie a saját akaratát, az udvaroncokon és a főbb tisztségek viselőin felülkerekednie. Ám végül rádöbrent, hogy nem bírja tovább. Bár alig volt több, mint húszéves, öregnek érezte

magát, mint akitől elrabolták a gyerekkorát. Nem mehetett így tovább. A bátorsága és az ereje elfogyott – beleegyezett hát. Férjhez fog menni.

Nem érdekelte túlzottan, ki lesz a jövendőbelije. Csupán pihenni vágyott, és ha a pihenésnek egy ismeretlen férfi ölése volt az ára, ám legyen.

Az a fiú győzte meg, aki kicsit fiatalabb volt nála, már-már fehérbe hajlón szőke, nagyon világos szemű.

– Igen – dűnnyögte Sulana, amikor a férfi megkérte a kezét. És undort is csupán egyetlen pillanatilag érzett a saját gyengesége miatt.

Nem lehet az ember az örökkévalóságig erős – mondogatta magában az ajkát harapdálva, míg jövendőbelije ajkára kiült a diadalmas mosoly árnya.

Aztán az események rohamosan felgyorsultak. A lakodalom, a szertartás előkészületei, a számtalan ruhapróba, a végtelen sok választás, amely elé állították. Sulana próbálta kívülről szemlélni az életét. Mintha a hangja sem lett volna a sajátja, amint fáradtan utasításokat és parancsokat osztogat.

– Igen, az íriszeket a nagy asztal közepére. Persze, minél előbb megköszönöm a kedves ajándékot.

És Dohor ott, a távolban. Mióta megkérte a kezét, szinte egyetlen szót sem váltottak egymással.

Hogy bánik majd velem? Kedves lesz? Képes leszek szeretni őt?

Érdekházasság volt, nem más. A férfi király lesz, neki pedig meglesz végre a nyugalma, amire vágyott. Ám kislányként mindig arról álmodozott, hogy olyan valakivel fog majd élni, akit szeret. Ezért reménykedve figyelte jövendőbelijét, aki az előkészületekkel foglalatосkodott. A palota hatalmas kertjében, a kút közelében elrejtőzve leste. Magabiztosnak

és határozottnak találta, sőt szikár természetét még szépnek is. Mégis volt benne valami nyugtalanító. Talán a mosolya, vagy ahogyan a dolgait intézte. És ez a valami megijesztette, de egyúttal vonzotta is. Titokzatosság áradt belőle. A tény, hogy idegenek voltak egymás számára.

Már kezdte azt hinni, hogy szereti. És ha ő szereti a férfit, ki tudja...? Talán egyszer Dohor is viszonozza majd.

Hosszú szertartás volt. Udvaroncok, királyok, hercegek, harcosok, elöljárók, egyszerű élősködők. Egymás után mind térdre ereszkedtek a királyi pár előtt. Sulana mosolygott, kezét könnyedén a férje kezére helyezte. De úgy tűnt, őt senki nem látja igazán. A tekintetek átnéztek rajta, és ő láthatatlannak érezte magát, még Dohor előtt is, akit elfoglalt királyi szerepe.

Csupán Ido nézett rá igazán. Soanával a karján lépett a színe elé, a nővel, akit szeretett, és akivel együtt élt. Soana Sennar távozása után a Szelek Földjének tanácsosa lett, mert igencsak jártas volt a varázslásban. Ido egy szál virággal és megértő mosollyal ajándékozta meg a menyasszonyt. Sulana őszintén viszonozta, és ez volt az első ilyen alkalom, amióta ez a végeérhetetlen nap elkezdődött.

Teljesen más természetű volt az a tekintet, amellyel a gnóm a férjét illette. Nem nyíltan ellenséges, de egyértelműen jeges. Dohor először mintha észre sem vette volna.

– A mi hön szeretett Legfőbb Parancsnokunk! – szólalt meg zengő hangon. – Álljon fel, álljon csak fel!

– Köszönöm, felség – dünnyögte Ido, nem túl nagy rokonszenvvel.

– Igazán különös, hogy most maga az, akinek térdet kell előttem hajtania. Tegnap még fordítva volt.

Sulana nem találta éppen idevalónak ezeket a szavakat, de a bornak és az alkalom felett érzett izgatottságnak tulajdonította.

– Na igen, így forog a sors kereke, nem igaz?

Soana megmerevedett, Sulana rögtön észrevette.

– Fogadják legjobb kívánságainkat! Legyen az uralkodása hosszú és békés! – mondta a varázslónő mosolyogva.

– Köszönöm, köszönöm – zárta rövidre kissé ingerülten Dohor. Majd újból Idóhoz fordult: – Azért nem feledkezem meg róla, hogy én mindenekelőtt Sárkánylovag vagyok, és soha nem fogom katonai kötelességeimet elhanyagolni. Nagy szerencséje egy királyságnak, ha a háborúskodásban tapasztalt királya van, nem igaz?

– Ha háborús időkét élnénk, kétségtelenül szerencse volna.

– Csakhogy senki nem láthatja előre, mikor jön egy újabb háború...

– Még egyszer köszönöm, hogy a meghívásával megtisztelt bennünket, éljen sokáig az uralkodó – igyekezett Soana újból közbeszólni, miközben térdet hajtott. Ido zavarában szintén így tett.

Elmentek, és Sulana érezte, amint a férje keze gyengén megremeg. Felé fordult, de a férfi nem viszonzta. Hideg volt és összeszedett, ajkán pedig már készen állt a mosoly a következő vendég számára.

Sulana gyorsan átöltözött, majdnem kihozta a sodrából a szolgálólányt, aki segített neki.

– Tönkreteszi a ruhát!

Nem érdekelte. Végül is többé úgysem veszi fel. A nászéjszakája várt rá, és nem tudta, féljen-e vagy boldog legyen.

Sápadtan lépett be a szobába. Egyetlen gyertya és a nyári telihold ragyogó fénye világította meg. A szoba üres volt.

Sulana megállt az ajtóban. A folyosó felé fordult, de nem volt ott senki. A szolgálólányt hívta.

– Hol a király?

– Nem tudom, királynőm, nem láttam elmenni.

Hol lehet Dohor? Mi lehet neki fontosabb, mint a felesége?

Sulana mereven leült az ágy szélére. Ostoba kis félelem fogta el: még összegyűri a lepedőt. Várt.

Késő éjszaka volt. Dohornak semmi nyoma. Mi történt? Sulana nem tudott tovább várni. A sötét kertben sétált, mezítláb. Szerette, ha a fű a talpát csiklandozta.

Sóhajtozva gondolt ifjúkori álmaira és arra, hogy semmi nem maradt belőlük.

Suttogást hallott. Megfordult. Követte a hangokat.

Megpróbált halkán lépni. Ebben az órában senkinek nem szabadott volna a kertben lennie. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy Dohor az. Talán itt várja, talán valami meglepetésre készülődik. Nagyon ostoba, de édes képzelgés volt.

Amikor a bukszus sövény túloldalán, a fűzfa alatt megpillantott egy árnyat, a szíve nagyot dobbant. Mormogás. Az ő hangja? Nem, két hang. És két alak.

A fa mögé rejtőzött.

– És miért nem a szertartásra jött?

– A magamfajták csak bizonyos alkalmakkor lépnek be egy palotába, és ezek nem olyan vidámak, mint egy esküvő. Amerre mi járunk, oda a halált hozzuk magunkkal.

Hideg, kimért hang volt, éppen csak egy árnyalatnyi játszadozás csengett benne. A másik viszont összetéveszthetetlen volt. Dohor. Sulana felismerte a nevetését.

- Értem. Van még valami mondanivalója?
 - Semmi más, egyelőre. Hacsak nem annyi, hogy gratuláljak magamnak: heves és igencsak éles elméjű ifjúra találtam magában.
 - Nem lennék itt, ha nem volnék az.
 - Ám ez csupán a kezdet, igaz?
 - Természetesen.
- Ismét az az éles nevetés, amely egy nappal ezelőtt még a szívéig hatolt, de most megdermesztette.
- A jövőben biztosan számítani fogok a szolgálatára és a szektájára.
 - Állok rendelkezésére. De emlékezzen az árra...
 - Nem fog gondot okozni, hogy a Nagy Földön kutakodjak egy kicsit.
- A másik férfi elegáns mozdulattal meghajolt.
- Sajnálom, hogy nincs nálam bor, hogy az egyezségünkre koccintsunk.
 - Majd megtesszük, ha az együttműködésünk meghozza első gyümölcsét.

Sulana látta, amint Dohor a palota felé veszi az útját. Lába megbénult, pedig sietnie kell, rohannia a szobájukba. Jobban ismerte a királyságát, mint a férje, sikerült megelőznie őt.

Valamivel a férfi előtt ért oda, beosont, ágyba bújt, keze az ölében. És most?

Dohor óvatosan nyitotta ki az ajtót. Amikor meglátta, hogy ébren van, meglepetten megállt az ajtóban.

– Nem alszol?

Nem tudta, mit feleljen.

– Vártalak...

A férfi becsukta maga mögött az ajtót.

– Sajnálom. Értesítenem kellett volna téged, hogy dolgom van. Igazán, nem kellett volna megvárnod.

Udvarias. De hideg. A spanyolfal mögé lépett, hogy átöltözzön. Sulana hallotta, amint a korsóból vizet önt, hallotta, amint leteszi a kardját. Egyetlen szót sem szólt. Neki viszont rengeteg kérdés tolt az ajkára.

Dohor köpenyben és nadrágban lépett ki a spanyolfal mögül. A gyertyát az ágya mellé tette, és már éppen elfújta volna.

– Hol voltál?

A kérdés szinte akaratán kívül tört ki belőle.

Dohor megmerevedett. Nem fordult meg.

– Mondtam már, dolgom volt.

– Nem mondanád meg, micsoda?

– Nem a te dolgod.

Az ujjai a kanóchoz közeledtek. Sulana hirtelen haragra gerjedt.

– Láttalak, amint a kertben egy férfival beszélgetsz.

Dohor azon nyomban felé fordult.

– Kémkedtél utánam?

Világos szemei hirtelen a harag és a félelem keverékével teltek meg.

– Véletlenül tévedtem arra...

A férfi megragadta a csuklóját.

– És elkezdted hallgatózni? Hogy merészelted?

Sulanát hirtelen rémület fogta el. Egyedül van a szobában egy idegennel, egy idegennel, aki egyszer csak rátámad. Érezte, hogy a könnyei kitörni készülnek.

– Idejöttem, és te nem voltál itt... nem tudtam, hogy aggódjak, vagy mit tegyek... és vártalak... de későre járt...

csalódott voltam... és akkor... ez a nászéjszakánk... – elhallgatott, és a megértését várva ránézett a férjira. Egy morzsáját sem találta.

– Nem tartozik rád, mit csinállok. Most már én vagyok a király, az államügyek az én kezembe kerültek.

Sulana legbelül már megértette, de nem tudott ellenállni, hogy még egyszer meg ne próbálja. – De mi most már férj és feleség vagyunk... és az a férfi... az a férfi megrémített engem.

Dohor szája féloldalas mosolyra húzódott.

– Férj és feleség? Inkább király és királyné. Te fáradt voltál, én meg a trónt akartam, ez minden. Az az ember a magasba fog engem emelni, nagyon magasra, és ez neked is jó lesz.

Eltolta magától a nőt, eloltotta a lámpát, majd hátat fordított neki, és lefeküdt.

Sulana tágra nyílt szemmel ült a sötétben.

Hallotta, amint Dohor újra megfordul.

– És ne merészelj keresztbe tenni nekem, világos? Egyezséget kötöttünk, és nem szegheted meg! – mondta jeges higgadtsággal, majd magára húzta a takarót.

Sulana sokáig nem mozdult, könnyei lassan, csendesen csordogáltak végig az arcán.

Hibázott. De csak idővel értette meg, mekkorát.

ELSŐ RÉSZ

A Saar, avagy a Nagy Folyó egy Égvilágtól nyugatra található, áthághatatlan határvonal. A hosszát senki nem ismeri pontosan, mindenesetre az a szóbeszéd járja, hogy a legszélesebb pontjain a két part hét vagy nyolc mérföld távolságra fekszik egymástól. Azt sem tudja senki, milyen élőlények lakják. Mindaz, amit a Saarról tudni lehet, homályos, és a legendák ködébe vész, mert azok közül, akik megpróbáltak átkelni rajta, még senki nem tért vissza.

NÉVTELEN SZERZŐ
ENAWAR VÁROSÁNAK ELVESZETT
KÖNYVTÁRÁBÓL

ÉGVILÁG PEREMÉN

A KÜLÖNÖS TÁRSASÁG valamivel az est beállta előtt érkezett meg. A nap már lemenőben volt a néhány nyomorúságos cölöpházból álló falvacska, Marva felett. A mocsárvidéket, amelynek közepén állt, egykor a Vizek Földjének, ma a Mocsarak Határvidékének nevezték. A lány és a mágus két napja indultak el. Az idegenek hárman voltak, arcukat nagy barna köpenyük csuklyája takarta.

Bárhová is mentek, aggodalmas tekintetek kísérték őket. Marva mindenféle kereskedelmi útvonaltól távol esett, de a mocsarak egészségtelen és mozdulatlan levegője sem tette vonzóvá azok számára, akik időnként mégis idevetődtek. Egyetlen fogadója sem volt. Évek óta egy lélek sem járt erre, most meg három nap leforgása alatt öt idegen is érkezett. Kétség nem fért hozzá, hogy valami nincs rendjén.

Az újonnan érkezettek befordultak a kátrányozó műhely utcájába. Az isten háta mögötti helyen gyakorlatilag ez volt az egyetlen kereskedelmi tevékenység.

Amikor megérkeztek, Bhyf éppen egy új hajóvázat kent be szurokkal, de rögtön észrevette őket. Látta, amint belépnek a nyitott ajtón: legelöl az, aki a vezetőjük lehetett, mögötte pedig a másik kettő, mindkettő magasabb nála. Magabiztos viselkedésüktől kilelte a hideg. Először a vezetőjük fedte

fel az arcát, és Bhyf megkönnyebbülten felsóhajtott, amint egy szőke, fürtös hajú lányt pillantott meg: arca szép volt, orra körül néhány szeplő.

– Jó estét! – mosolygott udvariasan.

Bhyf lehúzta a munkakesztyűjét, és jól megnézte a lányt. Úgy döntött, egyelőre nem árt óvatosnak lenni.

– Mit parancsolnak?

– Csak némi értesülést.

Bhyf megmerevedett. A lány ruháját tökéletesen takarta elnyítt köpenye, de a nyaka körül valami feketeség tűnt elő.

– Ha segíthetek...

– Járt erre egy fiatal varázsló és egy fiúnak öltözött, aprócska lány?

Bhyf bólintott, miközben figyelmesen szemügyre vette a nőt kísérő két férfit. Az egyetlen akadály, amely az idegektől elválasztotta, a hajó volt, amelyen éppen dolgozott.

– Még a faluban vannak?

– Nem – felelte, és közben egy kicsit hátrébb húzódott.

– Értem. És mikor indultak útnak?

– Tegnap, egy csónakot vittek magukkal.

– Tudja, hová mentek?

– Miért kérdezősködnek ennyit? Én hajókat kátrányozok, csak a saját dolgommal törődök...

– Tudja vagy nem? – A lány nem látszott haragosnak, de a hangja határozott volt.

– Én semmit nem tudok. Toriónál szálltak meg, őt kérdezzék.

A lány bólintott, és a fejére húzta a csuklyát.

– Köszönjük szépen. Nagy segítségünkre volt.

Szó nélkül elmentek, és Bhyf nyugtalanul figyelte, amint nesztelenül lépnek, és még a köpenyük sem suhog.

Torio a háza mellett ücsörgött, lábát lógatva. Életerős öregember volt, bár kicsit bárgyúnak látszott, mint aki mindig ugyanazon a helyen élt, és soha el sem képzelte, hogy a világ sokkal nagyobb is lehet. Éppen halászhálókat javíthatott, amikor cipósarkak kopogását hallotta közeledni. Tekintetét felemelte, és három pár fekete csizmát látott maga előtt megállni.

– Maga Torio?

Az öreg felemelte a fejét, és egy bájos nőt pillantott meg, aki rámosolygott. Mögötte két csuklyás férfi állt, és egy pilanatra különös érzése támadt.

– Igen – felelte megfontoltan.

– Tudjuk, hogy itt szállt meg egy mágus és egy fiúnak öltözött lány. Hová mentek?

Torio résen volt. A lány nagyon világosan fogalmazott, mielőtt elindultak. „Ha valaki felőlünk kérdezne, semmit ne mondj neki. Tagadd le, hogy erre jártunk, vagy mondd, hogy nem tudod, hová megyünk. Semmilyen körülmények között ne áruld el, merrefelé indultunk el.”

Összehúzta a szemöldökét.

– Rosszul tudják. Nem néztek szét? Ez nem kirándulóhely – azzal ismét a hálók fölé hajolt, jelezve, hogy részéről a beszélgetés véget ért.

A nő mellé guggolt, és merőn nézte.

– Ne ravaszkodj velünk...

Torio észrevette, hogy ragyogó kék, világos, delejes szeme van. De volt valami abban a tekintetben meg a vékony hangban, amitől jéggé fagyott. Keze megremegett.

– Nálam senki nem volt, mondom, és...

Nem volt ideje befejezni. A lány egyszerűen csak felemelte az egyik kezét, mire a mögötte álló két alak egy

szempillantás alatt megragadta Toriót, és a házba lökte. Az ajtót becsukták, őt pedig a földre lökték.

– Mi a fene...

A lány azon nyomban a szájára nyomta a csizmája talpát. Erős volt, az alkatához képest meglepően erős.

– Meséld csak el nekünk, hová mentek azok ketten.

Torio makacsul hallgatott. Félt, de nem annyira, hogy elfeledje vendége szomorú kérését, mielőtt továbbindult volna.

A lány vadul mosolygott.

– Talán nem értetted meg elég világosan a helyzetet!

Széttárta a köpenyét, és Torio rémülten pillantotta meg a vörös gombos, fekete bőrzubbonyt. A bőrnadrágja is sötét volt, mint minden más rajta, sőt az őt kísérő két férfi is ugyanúgy volt öltözve. Az öreg érezte, hogy a szíve majd' kiugrik a helyéből. Olyan egyenruha volt ez, amelyet jól ismert, és amelytől Égvilágon mindenki félt: a Testület, a Gyilkosok Szektája.

– Látom, megismeresz bennünket – mondta a lány nyugtalanító vigyorral. Arcáról eltűnt minden jóindulat, most már csupán ördögi gonozságot sugárzott.

Övéből egy kígyómarkolatú fekete törts rántott elő. Az öreghez hajolt, és megvágta az arcát.

Torio levegő után kapkodott. Semmi sem kötötte ahhoz a két fiatalhoz, csupán néhány napot töltöttek nála, túl keveset ahhoz, hogy igazán megismerje őket. De tudta, mi volt a céljuk.

– A Tanács küldött bennünket – mondták neki. Fontos küldetésük volt, ehhez kétség nem fért. Megértette a beszédükből, a fiatalember gesztusaiból, hideg elszántságából. A feladat elég fontos volt, hogy erőt és bátorságot adjon

nekik ahhoz, hogy átkeljenek a Saaron. Nem árulhatta el őket, érezte, hogy nem teheti meg.

– Semmit nem tudok róluk.

A lány hirtelen elkomolyodott.

– Okosabbnak látszottál.

A mozdulata olyan gyors volt, hogy Torio szinte nem is érzett fájdalmat. Aztán a szeme előtt minden vörös lett, ő pedig felordított.

– Tudjuk, hogy te adtál nekik csónakot. Hová mentek?

Torio érezte, amint az igazság a szája felé tart, olyan fűgén, mint ahogyan a vér buggyant ki a sebéből, de sikerült megállítania. Becsület és tisztelet kérdése volt, olyan valakivel szemben, aki a segítségét kérte. – Nem mondták meg.

A lány újra ütött. Még egy vágás, a másik orcáján. Torio úgy érezte, elájul.

– Határozottan ostoba vagy.

– Északra... a vízesések felé – lehelte.

A lány megrázta a fejét.

– Nem... nem éppen. Azt hiszed, nem ismerjük fel a hazugságot?

Hajnalban egy test siklott lassan a mocsár vizébe. Rekla a parton térdelt, mellette egy apró, zöld folyadékkal elkevert vérrel teli ampulla állt. Imádkozott, ahogyan Thenaar templomában tette éjszakáról éjszakára, és a két kezét úgy összeszorította, hogy az ujjai elfehéredtek az erőlködéstől.

Bocsáss meg, Uram, bocsáss meg! Fogadd el ezt a vért addig is, amíg az áruló vérére vársz, amelyet én magam fogok a medencéidbe önteni.

Thenaar nem válaszolt, a hallgatása pedig megsemmisítette Reklát.

– És most mit csinálunk? – kérdezte váratlanul az egyik Gyilkos.

A nő azon nyomban megfordult, tekintetével villámokat szórt.

– Imádkozom!

– Bocsásson meg, asszonyom, bocsásson meg!

Amikor Rekla az imája végére ért, felállt.

– Követjük őket, szerintem egyértelmű.

– De, asszonyom, átkeltek a Saaron, nem lesz éppenséggel könnyű... Hagyjuk a folyóra. Ismerem a Saart és az örvényeit, a halak gyomrában fogják végezni.

Rekla erősen torkon ragadta.

– Thenaar két ellensége szabadon járkal Égvilágon, és te mit javasolsz? Hogy hagyjuk őket futni? Tisztában vagy vele, hogy mindent tönkretehetnek, amit az elmúlt években felépítettünk?

A férfi nyaka körül erősödött a szorítás.

– Ha a hited nem elég erős a küldetéshez, ha gyáva vagy, és nem készültél fel, hogy az életedet add az istenünkért, akkor eredj csak haza! Engem sem a Saar, sem más meg nem állít. Soha.

Határozott tekintettel fordult a másik Gyilkos felé.

– Értésíteniünk kell Őfelségét. Azt hiszem, ideje, hogy Dohor kimutassa hűségét, és küldjön nekünk egy sárkányt.

Még néhány kétségbeesett karcsapás. Az előttük elterülő földsáv hol emelkedett, hol lejtett, ahogy a fejük is hol kibukkant a vízből, hol elmerült. De már csak kevés hiányzott, nem adhatták fel éppen most.

Egy bizonytalan kiáltás arra készítette Dubhét, hogy megforduljon. Nem messze tőle egy kar nyúlt felé a vízből, segítséget kérve.

Egyetlen lendülettel visszafordult, alámerült, és a víztükör alatt megpillantotta Lonerin fejét és vadul rugdalózó lábát. Karjával átfogta a nyakát, és a felszínre húzta. Mindketten mély levegőt vettek, aztán újra úszni kezdtek. Mögöttük egyre élesebbé vált a morajlás.

– Újra felemelkedik – ordította Lonerin, és Dubhe hallotta, amint varázsszavakat kezd mormolni. De nem volt rá szükség.

Lába elérte az iszapos folyómedret, és néhány karcsapás után Lonerin is letehetette a lábát. A víz sekélyebb lett, érezték, ahogy enyhül a sodrás, és már kint is voltak. Rögtön a fűbe vetették magukat, rá sem hederítettek, milyen is az Ismeretlen Föld, amelyet végre elértek.

A hátuk mögül érkező robajra hirtelen megfordultak. A parttól jó néhány karcsapásnyira egy kígyótest és egy aránytalanul nagy, félig hulló-, félig lófej emelkedett ki a Saar vizéből, égnék kiáltva haragját, amiért a zsákmányát elveszítette.

Marvában szereztek csónakot egy halásztól, Toriótól, akit a Vizek Tanácsa ajánlott. Dubhe nem találta túl eszesnek a férfit, és Lonerin meglepett arcából ítélve ő is hasonlóan vélekedhetett. Torio segített nekik mindent előkészíteni, amire az utazáshoz szükségük volt. Adott nekik szárított halat és húst, meg valamennyi gyümölcsöt azokra a napokra, amíg a folyót átszelik, és egy zsákot, amelybe mindezt beletehetik. Lonerin szép sorban belerakta a fiolákat is,

amelyek a Dubhe számára nélkülözhetetlen varázsitalt rejtették, hogy az átkot féken tarthassák.

– Ez egy új recept, amelyet én találtam ki – mondta, miközben óvatosan rakosgatta őket. – Rekláé függőséget okozott, ez kevésbé fog.

Dubhe végtelen szájalmat olvasott ki a szeméből, és egy pillanatra gyűlölte érte. De aztán csupán lesütötte a szemét, és a felszerelésre összpontosított, amelyet be kellett rakodni a csónakba.

Fogta a dobókéseit, az íját, a nyilakat és a törét, amelytől soha nem vált meg, amely a Mesteré volt.

Lonerin eközben befejezte a hajóval kapcsolatos előkészületeket.

Dubhe nem maradt mellette, hogy végignézze, amint mindenféle varázslatot alkalmaz, hogy a járművet a Saar örvényeivel szemben ellenállóbbá tegye. A sok magányos év után még mindig nem szokott hozzá, hogy útitársa legyen, ezért amikor csak lehetett, inkább egyedül maradt.

Eltávolodott a fiútól, és a mocsár mozdulatlan felszínét figyelte. Az életére gondolt, a Mesterre. A megmenekülése mintha parancs lenne, elkerülhetetlen esemény, nem pedig mélyről jövő kívánság. Egyszerűen ez volt a számára kijelölt út, és soha nem is volt másik. Egyetlen, kifürkészhetetlen útvonal vezetett az első gyilkosságától – amikor Gornart, egyik gyerekkori barátját megölte – ebbe a mocsárvidéki faluba.

– Még soha senki nem kelt át a Saaron csónakkal – mondta Torio remegő hangon az indulás napján.

– Majd mi megtesszük – zárta rövidre Lonerin. – Sőt, azt mondom, vissza is térünk.

Nem töprengett sokat, és Dubhe irigyelte a magabiztoságát. Ő sokkal sötétebbnek látta a jövőt.

Végül beszálltak a csónakba, és egy kis patakon hajózva a Saar egyik mellékfolyójához eveztek, ezen haladtak tovább, amíg egy hatalmas kiterjedésű vízfelülethez nem értek: magához a folyóhoz.

Ahogy meglátták, félelem fogta el őket. A tengerhez, az óceánhoz hasonlított, amelynél a Mester háza állt. Persze nem hullámzott, de a végtelenségnek ugyanazt az érzetét keltette. Meg aztán ez fehér volt. A késő tavaszi nap fénye elég erős volt, hogy a víztükröt vakító fehérré varázsolja.

Olyan óvatosan haladtak a hatalmas folyón, mintha egy szent területet szentségtelenítenének meg. Hát nem olyan volt ez a folyó, mint valami isten, amely Égvilág és az ismeretlen határát jelzi?

Együtt eveztek, Lonerin diktálta a tempót. Azt a fényt követték, amelyet a mágus a hajó orrában megidézett: egy vékonyka fénycsíkot, amely mindig a nyugati, a másik partra vezető irányt mutatta.

A sodrás erős volt, a karjuk egy idő után mintha kőből lett volna. Lonerin fáradt el először. Egy mágus nem kap semmiféle testi kiképzést. De keményen tartotta magát, és Dubhe csodálta érte. Elszántsága dicséretes volt. Lassan haladtak, nagyobb zökkenők nélkül, és már-már kezdték azt gondolni, hogy a Saar egyetlen akadálya a kiterjedése lesz. Úgy látszott, a víz nem rejt kelepccét, felettük az égen egyetlen madár sem szállt, és a nap nagy részét teljes csendben töltötték.

Aztán ráakadtak a szigetre. Tökéletesen kerek volt, a folyó közepén emelkedett ki a vízből. Amint Lonerin

megpillantotta, örömmámor járta át, de még Dubhét is felajzotta a látvány. Két napja eveztek, és a túlpartnak még csak a nyoma sem látszott.

Nem tanakodtak sokat, kikötöttek, és örültek, hogy végre valami szilárdra tehetik a lábukat. Ám nagyon furcsa hely volt. A formája túl szabályos volt, és a talaj állaga is szokatlanul érződött. De azért csak olyan sziget volt ez is, mint a többi. Zöld fű, és néhány alacsony bokor nőtt rajta, az egyikhez kikötötték a csónakjukat.

Kimerülten elaludtak. Csupán Dubhe éber álmának – a Gyilkosok kiképzésének maradványa – volt köszönhető, hogy egyáltalán észrevették, mi történik.

Amint felébredt, felült, és tisztán érezte, hogy valami nincs rendben. Amikor magához tért, észrevette, hogy a tenyerében valami különös rezgést érez.

Rögtön megrázta Lonerin vállát.

– Mi az? – kérdezte a fiú álmosan.

Dubhe még nem tudta, de elég volt a tekintetét felemelnie, hogy észrevegye, amint a sziget a sodrással ellenkező irányba halad.

– Mozog! – ordított fel, és talpra ugrott.

Lonerin követte, mindketten a csónakra gondoltak. Láták, hogy húzzák magukkal, a kötél tartotta.

Azonnal elkezdtek felé futni, és csak ekkor vették észre, hogy a sziget igen gyorsan süllyed is.

Dubhe értetlenül állt meg, amikor Lonerin hangja szíven ütötte:

– Egy átkozott szörny!

Minden hiábavaló volt. A víz már a bokájukat nyaldosta, aztán érezték, hogy a lábuk alól kicsúszik a talaj, és hirtelen a folyó közepén találták magukat.

Dubhe érte el elsőként a kötelet, amellyel a csónakjukat kikötötték. Az már kezdett felágaskodni, és az élelem egy része a vízbe is pottyant, örökre elveszett a folyó örvényeiben.

A lány fél kézzel megragadta a kötelet, amely a csónakot tartotta, a másikkal pedig gyorsan előrántotta a tőrét. Egyetlen vágás elegendő volt, és a kötél engedett, a csónak pedig a vízbe csobbant. Dubhének hatalmas erőfeszítéssel sikerült rá felkapaszkodnia, és amint fent volt, kihajolt, hogy a társát is felhúzza.

Gyorsan besegítette.

– Van valami elképzelésed, hogy mégis mi lehet ez?

Lonerin csupán a fejét rázta.

– Nem, de visszajön.

Dubhe arra nézett, amerre a fiú, és már látta. A szörnyeteg újból kiemelkedett a vízből: a szigetük nem volt más, mint egy hatalmas testre rajzolt fűkőr. Olyan volt az egész, mint egy óriási kígyó: mindenütt zöld pikkelyek borították, csak a hasán nem, ott a fehér pikkelyeket szabályos időközönként élénksárga uszonyok tarkították.

Dubhe kábultan remegett.

– Az evezők... – suttogta Lonerin. Épp úgy megrendült, mint a lány. – Az evezők!

Dubhe éppen megragadta volna azokat, ám ekkor hirtelen egy hatalmas fej bukkant fel előttük: félig hulló, félig ló, tátott szájában félelmetes fogsorral.

Látták, amint éppen felettük összezárja a pofáját, és Dubhe azt gondolta: itt a vég. Nem tudta nem lehunyni a szemét, de a fogak húsába tépő fájdalma helyett félelmetes rázkódást érzett.

Újra kinyitotta a szemét. A csónak körül ezüstös, átetsző burok feszült, Lonerin kezéből indult ki, aki térden

állt előtte. Valamilyen módon feltartóztatta a szörnyeteg fogait.

– Készülj! – ordította Lonerin. – Amikor eltüntetem az akadályt, próbáld megszúrni. – De a lány addigra már készen állt.

Az akadály eltűnt, Dubhe a mellkasához emelte a kezét, oda, ahol a dobókéseit tartotta, és előrántott egyet. A dobás gyors és pontos volt, a kés a szörnyeteg egyik szemébe fúródott. Azon nyomban visszahúzódott, a fájdalomtól felüvöltött, és dühödten megrázta magát. A csónak félelmetesen ringani kezdett, Lonerin előreesett. De azért gyorsan el tudott még mondani egy varázsigét, mire a csónak felemelkedett, és gyorsan tovasuhant, mintha varázslatos szél mozgatná.

És amint távolodtak, Dubhe látta, hogy az óriási teremtmény egyre csak vergődik, pofájával a semmibe harap, ahogyan őket keresi.

Amikor Lonerin már nem bírta tovább, az evezőkhöz nyúltak. Mindazon idő alatt, amíg a fiú a csónakot röptette, Dubhe áhítatos csöndben figyelte az erőfeszítést, amellyel kettejüket próbálta megmenteni. A varázslatot úgy fél óráig tudta fenntartani, és ő csodálta érte.

Most egyedül evezett, olyan gyorsan, ahogy csak bírt, és Lonerint figyelte, aki kimerülten, csukott szemmel, hanyatt feküdt a csónak alján. Soha nem hitte volna, hogy ekkora varázsereje van, és hogy ilyen erősek az idegei. Ezelőtt a szörny előtt még ő is megingott, pedig igazán hozzá volt szokva a borzalomhoz, hiszen korábban a Gyilkosok kiképzésében részesült.

– Nagyszerű voltál... – szólalt meg végül habozva. Ez volt az első alkalom, hogy megdicsérte.

Lonerin elmosolyodott, szemét csukva tartotta.

– Sennar érdeme. Olvastad a tengeri kalandjait?

Dubhe élénken bölintott. Sennar ifjúkori szenvedélye volt, amikor meg Selva falucskában élt, Napföldön, és Gornar még nem halt meg. Újra- és újraolvasta a kalandjait, sokat álmodozott róla.

– Ő volt az első, aki ezt a varázslatot hajóra alkalmazta, csakhogy ő Aires kalózhajójával tette, és sokkal tovább, mint fél órán át.

Dubhe tökéletesen emlékezett erre a fejezetre.

– Szerinted a szörny még visszatér? – kérdezte Lonerin.

Dubhe az egyik szemére megvakította, ennyi biztos volt. Soha nem tévesztett célt. De nem ejtett rajta halálos sebet.

– Nem tudom – ismerte be. – De jobb lesz, ha sietünk.

Egész éjjel és az azt követő egész nap eveztek, míg a horizonton fel nem tűnt egy vékonyka zöld csík – egyikük sem hitt a szemének.

– Szárazföld... – dűnnyögte Lonerin, amikor a csík szélesedni kezdett, és egy erdő zavaros arcát mutatta.

A karjuk új erőre kapott.

Ám ekkor utolérte őket egy hatalmas, természetellenes hullám, és a levegőbe hasító, jéggé dermedt üvöltés.

Bár a szíve örülten verni kezdett, Dubhe most nem esett kétségbe.

– A csónak a te dolgod – mondta Lonerinnek, és elengedte az evezőket. Megragadta az íját, amely a nyakában lógott, gyorsan kihúzott két nyilat a tegezéből, és lőállásba helyezkedett.

A szörnyeteg hatalmasan, fenyegetően felemelkedett, és Dubhe látta a vértől fekete lyukat, amely egykor a szeme

volt, és a tört, amely még benne csillogott. A másik szeme dühtől és fájdalomtól villámlott.

A látványtól kissé megremegett a keze, de uralkodott magán. Habozás nélkül lőtt, és a nyíl pontosan a szörnyeteg homlokát találta el. A lény éles, irtózatosan erős hangot halatott, hatalmas testét égnek emelte, mire a csónakot újabb hullámok kezdték csapkodni.

– Reptesd! – ordított Dubhe anélkül, hogy szem elől tévesztette volna a célpontját, és már a második nyilat feszítette ki.

– Túl fáradt vagyok – felelte Lonerin akadozó hangon.

A lány újra lőtt, és a nyíl most a szörny nyakát találta el. Hirtelen vér fröccsent ki belőle, és a hatalmas lény vergődni kezdett.

– Bevégeztetett – morogta Dubhe magában.

A szörnyeteg még csapott egyet a farkával. Sima, sárga farokuszonya félelmetes csobbanással csapott le nem megszire tőlük. A csónak megadta magát. Darabokra tört a lábuk alatt.

Dubhe még éppen időben magához szorította az iját és a tegezét, még mielőtt a víz elnyelte volna. Aztán érezte, amint a hajánál fogva valaki megragadja, és a víz felszínére húzza. Lonerin zöld szemét látta maga előtt, meg fekete haját, ahogyan sápadt arcára tapad.

– Ússz! – parancsolt rá feldúltan, és a lány engedelmeskedett, mindketten úszni kezdtek.

Kétségségesen úsztak, miközben a szörny hánykolódásától keletkezett hullámok folyton elmosták a szemük elől a partot, a hőn áhított megmenekülést.

De sikerült: kifulladásra és zaklatottan végül az ismeretlen partjára értek.